

des naturligt, at der ogsaa med Hensyn til alle Retshandlinger udenfor den ved Dom afsluttede Hovedsag, tilstaaes Sagsførerne Udgang til Betaling for deres Arbejde uden Hensyn til Sagens formodede Udfald, og det vil vistnok ogsaa findes rigtigst, i alle Tilfælde at overlade Fastsættelsen af Betalingens Størrelse til Retten; som alene kan udøve et begrundet Skjøn i saa Henseende. Dertil sigter i denne Paragraf dels de omfattende Udtryk, hvorved Kredsen af de Tilfælde, i hvilke der tilfignes Sagsføreren Salær, betegnes, dels den Bestemmelse, hvorved der aabnes Udgang til paa summarisk Maade at fastsætte Salærets Størrelse i de Tilfælde, i hvilke Sagen ikke sluttet ved Dom.

Hvad angaar Salæret for Kammeradvokaten og de af ham antagne Fuldmægtige, formenes det, at de herhen hørende Forhold, der hvile paa et nærmest kontraktmæssigt Forhold til Statskassen, bør forblive uberørte af Bestemmelserne i denne Lov.

ad § 2.

Begyndelsesbestemmelsen i denne § udtaler hvad der allerede er gjældende Ret, at de Salærere, der tilkjendes bestilte Sagsførere, blive at udrede af det Offentlige, forsaavidt det ikke efter Lovgivningens almindelige Regler om Bømmelse af Aktionens eller Processens Omkostninger paalægges Tiltalte eller Modparten at udrede dem. Ogsaa for de beneficerede Sagers Vedkommende er dette nu bleven gjældende Ret i Hensyn til Pl. 10 Novbr. 1843 § 1, idet der ikke fandtes at være Grund til i nogen Henseende at stille en Part ugunstigere, fordi der var meddelt hans Modpart fri Proces. Derimod er §s følgende Indhold nyt. Naar det den bestilte Sagsfører tilkommende Salær paalægges den Tiltalte eller Modparten, maatte Sagsføreren ofte i længere Tid vente paa at erholde dette, navnlig naar Dommen var appelleret og indankedes for høiere Ret, og strengt taget havde Sagsføreren end ikke i de Tilfælde, i hvilke Dommen tilkjendte ham Salær af det Offentlige, Krav paa at erholde det udbetalt, forinden det viste sig, om ikke en forandret Udredelse af Salæret vilde flyde af en eventuel Naante. I Overensstemmelse med hele dette Lovforslags Tendens foreslaas det nu, at Sagsføreren, naar Salær tilkjendes ham hos Tiltalte eller Modparten, skal være berettiget til at faa det ham tilkjendte Salær udbetalt af det Offentlige, umiddelbart efter at hans Hverv er endt, imod at det Offentlige indtræder i hans Ret efter Dommen, hvoraf følger, at han ubetinget maa have samme Ret overfor det Offentlige, naar Salæret er paalagt dette. Da Sagsføreren Ret til Salær efter Lovforslagets øvrige Bestemmelser i intet Tilfælde er betinget af Sagens Udfald ved de høiere Instanser, giver dette Forslag kun Sagsføreren hans naturlige Ret, uden at der derved paabyrdes det

Offentlige andre Udgifter eller anden Risiko end det ifølge Forslagets øvrige Bestemmelser og rigtige Grundtætninger bør bære. Navnlig gjælder dette ogsaa, naar det senere viser sig, at Tiltalte eller Modparten, hvem Salæret er paalagt, ikke er istand til at udrede dette, idet den gjældende Retts Regler jfr. Fb. 24. Oktbr. 1806 § 3 og Fb. 7. Marts 1827 § 3, ifølge hvilke det Offentlige i dette Tilfælde skal udrede Salæret, ikke ere forandrede ved Paragrafens Begyndelsesbestemmelse; til det usædvanlige Tilfælde, at det Sagsføreren tilkjendte Salær ved overordnet Rets Dom skulde blive nedsat eller Retten til Salær ham fratjent, i hvilket Tilfælde Lovforslaget vil føre til, at en Tilbagegaaing af det til Sagsføreren Erlagte maa finde Sted, er der formentlig ikke Grund til at tage noget Hensyn.

ad § 3.

At det ikke er de bestilte Sagsførere tilladt at fordrø noget Vederlag af deres Part for Sagens Udsførelse, er uomtvisteligt, og den Sagsfører, der ved direkte eller indirekte Paavirkning af Parten maatte gjøre sig skyldig i saadant Misbrug af sin Stilling, vilde paadrage sig Straffeanstaaelse efter Straffelovens § 141. Derimod antages det, at bestilte Sagsførere uden at gjøre sig skyldige i nogen Lovstridighed kunne modtage Honorarer, som den Part, for hvem de ere bestilte, frivilligt maatte tilbyde dem, være sig under Sagen eller efter dens Slutning. Om end dette maatte være rigtigst — hvad iøvrigt ikke er hævet over enhver Tvivl —, maa det vistnok i alle Fald erkjendes for at være mindre heldigt, og hvis saadan frivillig Supplerings af Sagsføreren Salær blev mere almindelig, kunde unægtelig Lovgivningens Hensigt, som utvivlsomt er at forslaffe den Part, for hvem Sagsfører bestilles, fri Retshjælp, let komme til at lide betydeligt Afbræk. Medens nu, som ovenfor bemærket, det hele nuværende System med utilstrækkeligt Vederlag til de bestilte Sagsførere maa erkjendes at friste ind paa den Vej, formenes det paa den anden Side, at naar der aabnes Sagsførerne Udgang til en passende Godtgørelse for deres Arbejde derved, at den i Forslagets § 1 indeholdte Bestemmelse bliver Lov, tale de Grunde, som overhovedet tale imod at tilstede Embedsmænd at modtage eller lade sig tilfige Gaver eller andre Fordele end de dem efter Lovgivningen tilkommende for deres Embedsforetninger, ogsaa for at fratjende Sagsføreren Ret til at modtage noget saadant Vederlag. I denne Paragraf forbyrdes det derfor, under Ansvar efter Straffelovens § 117, den Sagsfører, der i offentlig eller beneficerede Sager bestilles for en Part, at modtage eller lade sig tilfige noget Honorar eller Vederlag af denne. At der gives Justitsministeriet Besjælfse til at gjøre Undtagelser fra